

at Domstolen har været positiv over for de sager, der er blevet indbragt, men vi mener slet ikke, at det skulle være nødvendigt, at nogen skulle blandes ind i vores forhold her i Danmark. Vi bør være suveræne på det område.

Enhedslistens forslag til vedtagelse om, at man skulle have en bindende juridisk aftale, lyder selvfølgelig tillokkende, men vi tror ikke rigtig på, at man vil kunne nå at få sådan en aftale igennem, inden den tidsperiode er gået, og derfor er det sikreste jo, at vi forkaster den aftale, der skal stemmes om i maj måned.

Vi mener, at den PCP-dom, der er faldet, understreger, at landene ikke selv kan bestemme, og vi mener, at der slet ikke burde have været en domstolsafgørelse i sådan en sag. Når et land mener, at der er kræftfremkaldende stoffer i produkterne, bør de selvfølgelig også kunne forbyde dem.

Så siger man godt nok, at hvis der er videnskabeligt belæg for det, vil man altid kunne komme igennem. Ja tak, men lige så snart man taler om videnskabeligt belæg, er der en videnskabsmand, der mener ét, og så er der samtidig nogle andre, der mener det stik modsatte, så det giver vi ikke så meget for.

Det forslag til vedtagelse, der kommer fra Socialdemokratiet, Venstre, De Konservative, De Radikale og CD, kan Dansk Folkeparti ikke støtte, og det kan vi ikke, fordi det starter med, at »Folketinget konstaterer, at Amsterdamtraktatens miljøbestemmelser på en række punkter er blevet styrket«. Det er vi i hvert fald ikke overbevist om efter den debat, der har fundet sted.

Der står også, at »Folketinget finder, at den reviderede miljøgaranti indeholder præciseringer og forbedringer, som sikrer, at garantien ikke alene kan anvendes til at opretholde eksisterende nationale regler . . . osv. Vi mener absolut ikke, at det er tilfældet. Vi mener, at debatten netop har bevist, at vi skal være suveræne på egne områder, og derfor skal vi sige nej til traktaten.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det var hr. Ole Donners bemærkning om PCP-sagen, der fik mig til at tage ordet igen, for hr. Ole Donner sagde, at PCP-sagen netop viste, at vi ikke selv kunne bestemme i denne sag. Jamen, PCP-dommen gav os medhold. Den sagde jo, at Danmark har ret til at opretholde særlige foranstaltninger med hensyn til PCP,

fordi der er et miljømæssigt henseende, et sundhedsmæssigt henseende, og her må reglerne for det indre marked vige.

Jeg har altså forstået, at hr. Ole Donner i hvert fald tidligere har været tilhænger af det indre marked. Der skal jo være en eller anden instans til at afgøre, om en sag er i modstrid med det indre marked eller ej. Denne sag viser klart, at når vi har gode, miljømæssigt velbegrundede argumenter, får vi også medhold, og så virker miljøgarantien.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal bekræfte over for hr. Ole Donner, at det også er Enhedslistens opfattelse, at det eneste sikre og forsvarlige i denne sag er at stemme nej til Amsterdamtraktaten, men det er ikke det, vi har ønsket at rejse en debat om.

Så vil jeg også godt sige, at det godt kan være, der er et tidsproblem i at få afklaret det hos EU-Kommissionen, især hvis EU-Kommissionen vælger at nægte at svare på henvendelsen, men jeg mener, det bør forsøges. Det er årsagen til, at vi stiller forslaget til vedtagelse, og jeg kan godt åbenlyst indrømme, at jeg kan være bekymret for, hvad Kommissionens svar vil være. Jeg kan godt frygte, at det vil være dybt negativt.

Det er også årsagen til, at en række miljøorganisationer har afstået fra at henvende sig til formandskab og Kommission for at få en præcisering, men jeg synes bare, at vi af hensyn til demokratiet har krav på at få den tilkendegivelse fra Kommissionen i bindende form, således at vi ved, hvad vi stemmer om. Det er alene af den grund, vi stiller forslaget, og derfor synes vi faktisk, det er et væsentligt forslag, vi stiller.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (DF):

Jeg vil starte med at sige til fru Elisabeth Arnold, at vi er uenige i det her spørgsmål. Vi kan godt begynde at diskutere den omtalte dom, men det, vi mener, er bare, at det slet ikke burde være nødvendigt at rejse en sådan sag. Der burde ikke være nogen, der kunne blande sig i, hvis et land siger, at det her er kræftfremkaldende, og det mener vi ikke skal puttes i den pågældende vare. Så bør landene selvfølgelig selv kunne bestemme helt suverænt.

Til Enhedslisten vil jeg sige, at det måske var en fordel, hvis vi allerede nu fik en debat om, om vi skulle stemme ja eller nej til traktaten,